

NU MED FYLLD SPINNAKER!

JUNI 2010

Äventyrliga

FAMILJER

Låg i Dolomiterna

Vandring utan matsäck, aj-aj!

Skåda, en björn!

Vildmarken i blickfånget

Isigt Istanbul

Tusen glassar senare

Möt småbarnsfamiljen
som kastar löss

”VI SKA KORSA VÄRLDSHAVEN”

Pris 49 kronor
INTERPRESS 0538-03

7 388053 804909

RETURVECKA v 31

TOMAS LEDIN:

”Min pappa stjal
alltid showen”

30 000 sjömil och 300 dygns
segling under 3 år. Minst.
Det är vad som väntar
familjen Hammarberg när de
i augusti kastar loss för att
segla jorden runt.

BUDGET:

17 kr i timmen.
400 kr om dygnet.
12 500 kr i månaden.
150 000 kr om året.
Inklusive allt. För hela familjen.

A photograph of two children on a sailboat. The child on the left is wearing a bright green beanie with a cartoon face and a blue jacket, looking out with an open mouth. The child on the right is wearing a red beanie with dark spots and a red jacket, looking down. They are both leaning over the side of the boat. The background is a white sail.

På kurs mot äventyret

Det är många som drömmer om att segla jorden runt, men det är få som kommer iväg. Än ovanligare är det med en två-åring och en fyraåring i besättningen. I augusti lättar familjen Hammarberg ankar för att upptäcka världen på egen köl.

Följ med på familjens testsegling – en saltstänkt sommartripp över Nordsjön till Skottland.

AV

AV LINDA HAMMARBERG FOTO PER MAGNUS PERSSON, FAM HAMMARBERG

På den stundande världsomseglingen kommer familjen Hammarbergs längsta etapper innebära uppmot en månads segling på öppet hav. Förra sommarens översegling från Göteborg till skotska östkusten tog sex dagar.

Lovis är redan i full fart med att kasta ner alla kuddarna på golvet. Jag kämpar fortfarande med Ottos overall. Han är otålig, försöker komma loss. Han vill också leka. Jag ser hur han vinglar iväg mot kuddhavet, i samma ögonblick som nästa vindby får båten att kränga ner. Han trillar, det gick nog bra. Eller? Jag håller andan. Det blir tyst, i en sekund eller två. Sedan brister Lovis ut i skratt. Och Otto är inte sen att hänga på. Snart ligger båda barnen och rullar runt bland kuddarna.

Vi befinner oss på Nordsjön, på väg mot Skottland. Fjärde dygnet till havs, två tredjedelar ligger bakom oss. Vinden har återigen vridit till vår nackdel och samtidigt passat på att öka i styrka. Natten har varit tuff. Barnen har visserligen sovit som stockar, men det har varit värre för Ludvig och mig. Ojämn vindriktning, ojämn vindstyrka, gropig sjö. Stökigt och svårt att sova för frivakten. Det är tur att vi är härdade småbarnsföräldrar. Vana att klara oss på lite sömn.

Vi har som regel att kolla av horisonten minst var tionde minut, dygnet runt. Avståndet till horisonten är vid normal sikt ungefär tre sjömil (drygt 5 km). Med en snittfart på sex knop (drygt 10 km/h) befinner vi oss 30 minuter från horisonten. Tänker man sig att ett mötande fartyg håller samma snitthastighet riskerar vi att kollidera efter 15 minuter om vi befinner oss på kollisionskurs. Våra hav är sällan tättrafikerade men man vill inte gärna chansa.

Jag får in en norsk väderrapport på VHF-radion. Vinden ska lägga sig

"Okej, vi gör det. Vi köper en båt och ger oss ut i världen. Men då vill vi ha en sån här."

till kvällen och börja blåsa från nordost imorgon. Hon tackar för att barnen verkar ta allt med ro så här långt. Det på att de aldrig har lärt sig att oväder är något att

Igår kväll såg vi delfiner för första gången på resan. Vi såg dem med att kalla dem hajar. Hon och Otto har varit på Mary af Rövarhamn sedan den dagen de kom hem från vana vid att deras hem då och då lämnar kaj. Men det är första gången som vi lämnar den trygga kusten och vågar segla med barnen. För att se hur realistisk vår dröm är: att segla, riktigt, att ge oss ut i världen.

Att lägga ankar. Smaka på orden. Det låter så enkelt. Men det är inget spontanprojekt. Tio år har passerat sedan tanken kom för första gången, då Ludvig och jag gick hand i hand till Pasito Blanco, en liten hamn på Gran Canarias som

800 sjömil och 26 slussar senare är Lovis framme vid resans mål: Hebriderna – 600 vilda vackra öar på Skottlands Atlantkust. Vägen hit har tagit henne över Nordsjön och genom det skotska höglandet via Kaledonienkanalen och Loch Ness.

seglat dit tillsammans med en kompis. Jag hade tagit flyget för att hälsa på några veckor under jullovet. Vi pratade om framtiden. Han var biten av långseglarlivet, ville köpa större båt och flytta ombord. Segla jorden runt. Upptäcka världen för egen köl. Det var svårt att föreställa sig för den landkrabba jag var. Några soliga dagsturer i skärgården var allt som fanns i bagaget. Men ja, varför inte? Jag var sällan sen att tacka nej till ett äventyr. Jag minns hur jag stannade till vid en tvåmastad skönhet och sa: "Okej, vi gör det. Vi köper en båt och ger oss ut i världen. Men då vill jag ha en sän här." Och en sän fick det bli.

"Mamma mamma, jag vill baka". Lovis har tröttnat på att simma i kuddhavet. Jag ser framför mig hur byttan åker ner på golvet, hur smeten gör hela båten till en kladdig skridskobana. Jag föreslår att vi hänger upp hängmattan istället (inne i båten) och läser en bok. Barnen nappar direkt och Lovis är redan i full fart med att välja bok.

Mardrömmen för de flesta seglingstokiga föräldrar är att barnen inte ska tycka om att segla. Vi utgör inget undantag, och har alltid varit noga med att anstränga oss för att våra smågastar ska ha det så roligt som det bara är möjligt ombord på segelbåt. Men det krävs inget extraordinärt. Det som verkar uppskattas mest är små saker som att läsa böcker, spela spel och pussla tillsammans. Att umgås helt enkelt. Och att baka kakor och fika. Sådant som allt som oftast prioriteras bort när tiden inte räcker till i vardagens hektiska till-

OM BESÄTTNINGEN

Ludvig: Självutnämnd kapten ombord på Mary af Rövarhamn, och pappa till Lovis och Otto. Startade seglarlivet redan som barn, på seglarläger utanför Ljungskile. Vid 23 års ålder seglade han till Kanarieöarna tur och retur i egen båt, en Havsfidra på stolta sex meter. Runt 25 000 sjömil har det blivit så här långt, vilket faktiskt motsvarar ett drygt varv runt jorden.

Linda: Mamma till smågastarna. Chockstartade sin seglingskarriär som gast på Ludvigs Havsfidra när den rullande baljan (utan både toalett och kylskåp) skulle seglas hem från Madeira till Sverige. Har sedan dess seglat ytterligare 15 000 sjömil som navigatör och strateg ombord på Mary af Rövarhamn. Längtar bort från vardagsstressen.

Lovis: Har bott ombord året runt i fyra år och rör sig smidigare på båten än någon annan, i alla väder. Älskar att segla och är stolt som en tupp över sin båt. Har skrapat ihop 7 000 sjömil så här långt, bland annat till Lofoten, Hebriderna och Haparanda. Nu ser hon fram emot att segla till Söderhavet, som Pippi.

Otto: Kung i förpiken på Mary af Rövarhamn sedan den dagen han lämnade BB för två och ett halvt år sedan. Har seglat nästan lika långt som storasyster om man räknar med tiden i mammas mage. Gillar fisk och är nöjd med livet så länge han får leka med sina bilar. Om det är på land eller ute till havs verkar kvitta.

OM BÅTEN

Mary af Rövarhamn: En 40 fots stälketch av typen Joshua, en klassisk långfärdsbåt konstruerad för att segla säkert och bekvämt i alla väder. Byggt 1976 på ett värenummerat varv utanför franska Lyon. Rustad och inredd av en ytterst noggrann schweizare som lade varje ledig stund och varje schweizerfranc på båten under nio år. Ända tills frun tröttnade och drömmen rann ut i sanden. Ett sorgligt öde, ganska vanligt, är jag rädd.

UTRUSTNING

- Vindroder och autopilot som håller båten på kurs.
- Rullsegel och smarta bomkapell för att förenkla segelhanteringen.
- VHF-radio och AIS-radar hjälper oss hålla koll på andra båtar.
- Satellittelefon och Navtex för att slippa överraskas av busväder.
- En hel hög GPS:er och mängder av sjökort för att navigera säkert.
- Livflotte och nödsändare om det som inte får hända händer.
- Och en väldig massa mer.

Nybakat varje dag är tradition ombord på Mary af Rövarhamn.

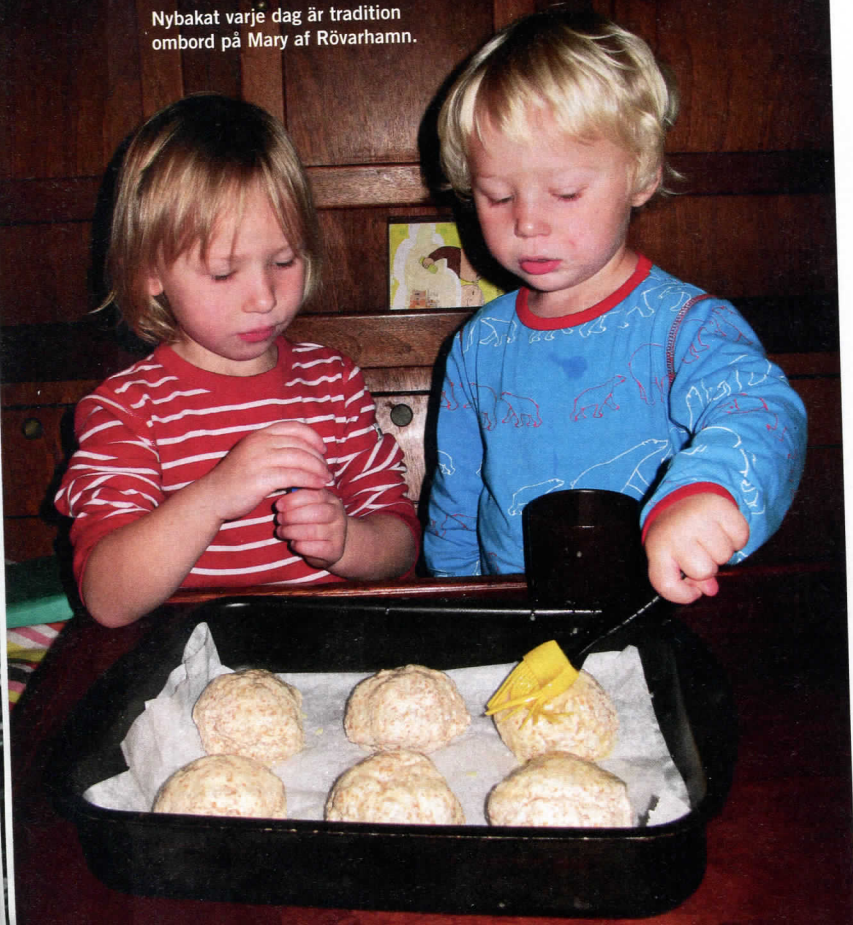

"Vi har prioriterat ett äventyr varje sommar sedan vi köpte båten."

varo. Att vi är långt från land verkar inte barnen nå. Det är inte viktigt. De lever här och nu.

Vi har prioriterat ett nytt äventyr varje sommar sedan båten. Åtta långa härliga somrar med Mary af Rövarhamn blivit. Det har varit nödvändigt för att påminna oss om som är viktigt ombord i form av utrustning och bekvämligheter. Men framförallt har det varit nödvändigt för att inte förlora hjulet. En strategi för att hålla motivationen uppe hela sommaren.

Jag sätter upp hängmattan. En riktig familjehängmatta. Jag sätter i hamn brukar vi hänga den mellan stormasten och masten. Jag tänker på alla de dagar när Lovis sovit middag och Hon sov alltid ute som bebis. Ja, inte på natten förstås. Dagen, ofta i vagnen på bryggan. Vi brukade lägga i sängen. Vi hörde när hon vaknade även om vi var inne i båten. Ibland var det någon tant som kom förbi, tittade bekvämt

Familjen är väl förberedd för sitt stora äventyr, bara sedan Lovis föddes har de seglat 7 000 sjömil på våra nordliga breddgrader. Det är lika långt som från Sverige till Argentina.

synes övergivna barnet. Det är många som har ifrågasatt vårt sätt att leva. För vilka ansvarsfulla föräldrar kan låta sina barn växa upp på en segelbåt? Barn behöver ytor, egna rum, trädgård. Var ska de få plats? Barn behöver leksaker, jättemånga. De kommer att bli avundsjuka på andra barn. Känna sig annorlunda, utanför. För att inte tala om hur sjösjuka de kan bli. Och tänk om de trillar i sjön? Och när de blir två, då springer de åt varsitt håll på bryggan. Ja, gud bevara.

Farhågorna från vår omgivning var under de första åren så många att vi allvarligt oroade oss mer för att socialtjänsten skulle komma och hälsa på än för att barnen skulle trilla i sjön. För mot välmenande tanter hjälper ingen flytväst. Men på senare år verkar opinionen ha vänt. Kanske för att vi har bevisat att det går. Att det finns mer än en väg i livet.

Faktum är att olyckskorporna fick rätt i mycket. Det har varit en utmaning att bo på så trång yta med två små barn, särskilt på vintrarna. Men småbarnsåren är tuffa för de flesta heltidsarbetande föräldrar. Den ständiga kampen mot klockan. Att ge sig iväg till dagis och jobb tidig morgon och komma hem lagom till middag och matning – vecka efter vecka, år efter år. Men vi ser inte båten som källan till problemet, snarare nyckeln till lösningen.

Jag lyckas göra plats till mig själv i hängmattan och får snabbt ett förväntansfullt barn på vardera sidan. Bokvalet den här gången föll på Pippi Långstrump på Kurrekurreduttön.

När jag har läst en stund avbryter Lovis: "Mamma, jag vill också segla till Söderhavet. Som Pippi. Får jag det?" Hon tittar på mig med stora ögon, väntar på ett bekräftande svar. Så här långt har resan över Nordsjön gått över förväntan. Båten är redo. Vi är redo. Ett år till och vi borde ha en reskassa som skulle kunna ta oss runt jorden, i alla fall med mycket vilja och en smula tur. Det borde vara fullt möjligt. Visserligen extrem lågbudget, men fullt möjligt. Jag ser på min dotter och hör mig själv svara: "Ja, Lovis, vi ska segla till Söderhavet."

PÅ KURS MOT SÖDERHAVET

I skrivande stund är det bråda dagar ombord på Mary af Rövarhamn. I augusti är det dags att lämna ankar. Den här gången för att upptäcka världen. Exakt hur länge vi blir borta eller vart färden bär, ja, det återstår att se. Det beror på hur långt pengarna räcker, och om barnen fortsätter att trivas med långseglarlivet. De rackarna förändras ju hela tiden. Men det är en del i äventyret, att ta det som det kommer. Kanske seglar vi hela varvet runt. Eller så slår vi oss ner på något trevligt ställe. Ja, då är det inte heller så dumt.

Följ det stora äventyret på webben: symary.wordpress.com.